

Historia Uzdrowiska

2010-09-15

Uzdrowisko Swoszowice istnieje od roku 1811, ale już w średniowieczu wykorzystywano wypływającą z kopalni siarki wodę do celów leczniczych. Kodeks Tyniecki z 1362 r. zamieszcza pierwsze wzmianki o Swoszowicach, wsi podkarpackiej. W XIV w. na tych terenach założono pierwsze kopalnie siarki, które przynosiły znaczne dochody Skarbowi Królestwa. Ślady kopalń istnieją do dziś w postaci wyrobisk i hałd. W tamych czasach znane były również źródła siarczane. O wykorzystaniu tych źródeł do kąpiei leczniczych, stosowanych w Swoszowicach już w początkach XV w. donosi "Przewodnik po Uzdrowiskach" z 1878 r.

Siarkę w Swoszowicach odkryto w 1422 r. w okresie, kiedy broń palna na dobre zaczęła wchodzić w użycie, a siarka stanowiła cenny surowiec do wyrobu prochu strzelniczego.

Odkrywcą siarki był górnik, niejaki Krystyn. Zainteresowali się nią krakowscy mieszczaństwo, którzy mieli w kopalniach wysokie udziały - Marcin Chmieli, Adam Szolc.

Prawa do kopalni rościł sobie również klasztor Bożego Ciała w Krakowie, do którego Swoszowice należały. Od 1488 r. kopalnię siarki posiadał Paweł Szwarc, a następnie jego syn Stanisław, który w 1526 r. sprzedał ją Zaifret-Betmanom, a ci z kolei w 1594 r. Melchowi Włodkowiczowi. Właściciele kopalni toczyli spory z królem, który posiadał tzw. Regale tj. wyłączne prawo do wszystkich bogactw kopalnych. Prawa tego w odniesieniu do swoszowickiej siarki zrzekł się dopiero w 1598 r. król Zygmunt III Waza. Do klasztoru Bożego Ciała Swoszowice należały aż do rozbiorów. Potem przeszły w ręce prywatne, a od 1807 r. kopalnia stała się własnością rządową. Zatrudnionych w niej było wtedy około 250 osób, a urobek wynosił 1500 ton rocznie. W roku 1888 zaniechano wydobywania siarki ze względu na niską wydajność złóż. Próby eksploatacji kopalni podjęli w okresie I wojny światowej Austriacy, jednak największym bogactwem Swoszowic były źródła siarczane. W 1578 r. ukazała się w Oficynie Łazarzowej praca lekarza króla Stefana Batorego - Wojciecha Oczki pt. "Cieplíce", w której autor opisuje źródła siarczane Swoszowic. Napisał on, że wody Swoszowic mają wysoką wartość leczniczą przy chorobach reumatycznych. W 1597 r. Francuz Jakub Esprinchard zwiedził kopalnię i pozostawił opis stwierdzając m.in., że pobyt w podziemiach kopalni skutecznie leczy zarazę. W 1617 r. inny lekarz Erazm Syxt rozwinął badania nad wodami siarczanymi w Swoszowicach. Nie wiadomo, czy zbudowano już wówczas jakieś kąpielisko, ale ludzie korzystali tam z wód.

W 1795 r. właściciele Swoszowic Leon von Lowenmuth oraz Franciszek Hilburg von Ehrenfels "zwąchwawszy pachnący zgniłymi jajami interes", zbudowali tu trzy szałas z gliny i chrustu nazywając je szumnie Łazienkami oraz domami gościnnymi. W 1807 r. Swoszowice kupił prof. Uj Feliks Radwański. Zbudował on dom zdrojowy "Łazienki", do których doprowadzono wodę drewnianymi rynnami, zainstalował urządzenia uzdrowiskowe oraz wznosił kilka budynków przeznaczonych na mieszkania dla gości. Powstało uzdrowisko spełniające ówczesne standardy europejskie. W roku 1811 zjawiał się w Swoszowicach Julian Ursyn Niemcewicz odbywający jedną ze swych interesujących podróży po ziemiach Polski i zanotował: "Chorzy w miejscu tym wielce dobroczynnym w dolegliwościach swoich doznają skutków. Największą miejscą tego nieprzyjemnością jest brak cienia". Jakby w odpowiedzi na te uwagi dokonano wówczas pierwszych nasadzeń lip i grabów stanowiących dziś najpiękniejszą ozdobę parku uzdrowiskowego. W 1820 r. Swoszowice nadal były skromne i nie

stanowiły poważniejszej konkurencji dla modnych Krzeszowic. Z biegiem czasu weszło u Krakowian w modę przyjeżdżanie do Swoszowic na niedziele i święta. Uzdrowisko rozwijało się, łaźienki stawały się za ciasne. Kuracjusze bawili się wesoło mając do dyspozycji: restaurację, koncerty, bilard, kręgle, taniec. Przedstawienia dawały tu wędrownie zespoły teatralne.

Owe stosunkowo dobre lata trwały do 1831 r., kiedy to Powstanie Listopadowe i związane z nim zamknięcie komory celnej w Podgórzu, a następnie epidemia cholery doprowadziły Swoszowice do upadku trwającego blisko 30 lat. W 1859 r. Zdrój i przyległe tereny zostały zakupione przez Spółkę Zdrojowisk Krajowych utworzoną z inicjatywy Prezesa dr Józefa Dietla za pieniądze ziemian małopolskich z ks. Władysławem Sanduszką na czele. Energia Józefa Dietla i członka Spółki prof. dr Franciszka Skrobła wkrótce doprowadziły do podniesienia rangi Uzdrowiska. W dwa lata po wykupieniu Zdroju Spółka wyremontowała go. Postawiono gotycką glorię służącą zabiegom inhalacyjnym. Wybudowano nowy budynek łaźienek, w którym było 30 kabin kąpielowych i kocioł parowy do ogrzewania wody mineralnej. Powstał nowy dom mieszkalny, dom parterowy z dwoma pawilonami na rogach, które łącznie ze starym dysponowały 70-oma pokojami wyposażonymi kompletnie w niezbędne meble. Wybudowano również dom letni z restauracją i salami do zabaw. Postawiono również dom w stylu "szwajcarskim" z 17-oma pokojami. W owych czasach dojazd z Krakowa do Swoszowic odbywał się dorożkami i bryczkami, ale też 3 razy dziennie kursował omnibus krakowski.

Dziś Swoszowice to osiedle Krakowa położone w południowo-wschodniej części byłej dzielnicy administracyjnej Kraków - Podgórze, a obecnie X Dzielnicy samorządowej. Charakter osiedla wynika z konieczności zachowania historycznej dyspozycji przestrzennej oraz stref ochronnych uzdrowiska. Rozporządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 25.07.1973 roku Swoszowice zostały uznane Uzdrowiskiem. W 1974 roku Rada Narodowa Miasta Krakowa nadała Swoszowicom status Uzdrowiska.

Istnienie 200 - letniego parku uzdrowiskowego, parków leśnych oraz zielonego pasa rzeki Wilgi czynią ze Swoszowic idealne miejsce rekreacji.

Kalendarium

362 r. - Swoszowice wymienione po raz pierwszy jako wieś w "Tynieckim Kodeksie Praw".

XIV w. - wydobywanie siarki w okolicy Swoszowic (największe w ówczesnej Europie). Znaczne dochody dla Skarbu Królewskiego. Poznanie źródeł siarczanych i ich zastosowanie podczas zarazy.

1578 r. - publikacja lekarza nadwornego Wojciecha Oczko pt. "Cieplice" opisująca źródła siarczane.

XVI w. - wody siarczane używane do kąpieli leczniczych przez zakon Kanoników Laterańskich.

1617 r. - badania Erazma Syxta nad wodami mineralnymi Swoszowic.

1807-1811 r. - profesor UJ Feliks Radwański - twórcą Uzdrowiska w Swoszowicach według ówczesnych

**Magiczny
Kraków**

wzorców europejskich. Budowa Łazienek i wytyczenie terenu dla Parku Uzdrawiskowego.

1800-1831 - dynamiczny okres rozwoju Uzdrawiska.

1840 r. - pierwsza naukowa analiza wód mineralnych ze Swoszowic.

1859 r. - zawiązanie Spółki Zdrojowisk Krajowych. Działalność prof. Józefa Dietla.

1875 r. - doprowadzenie do Swoszowic linii kolejowej.

1914-1918 - dewastacja Uzdrawiska w okresie I wojny światowej.

1918-1939 - odbudowa i rozbudowa Uzdrawiska.

1939-1945 - rozbudowa łaźni przez Niemców w czasie II wojny światowej.

1945 r. - nacjonalizacja Uzdrawiska.

1950-1960 - prowadzenie analiz naukowych wód mineralnych przez Instytut Balneologiczny w Szczawnie Zdroju oraz przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie.

1952-1953 - wiercenia w okolicy Lusiny. Potwierdzenie istnienia nowych złóż wód mineralnych.

1973 r. - formalna rejestracja P.P. Zespół Uzdrawisk Krakowskich. Włączenie Swoszowic w granice administracyjne Miasta Krakowa.

1974 r. - nadanie Swoszowicom statusu Uzdrawiska przez Urząd Miasta Krakowa.

1995 r. - budowa autostrady A-4 w sąsiedztwie Swoszowic

1999 r. - komercjalizacja Zespołu Uzdrawisk Krakowskich. Przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną ze 100% udziałem Skarbu Państwa.

Bibliografia

1. mgr arch. Dorota Uruska-Suszek, mgr Katarzyna Fabijanowska "Katalog zabytkowych założeń zielonych m.Krakowa i woj. Krakowskiego. Park zdrojowy w Swoszowicach" Kraków 1991

2. dr inż. arch. Elżbieta Węclawowicz-Bilska "Analiza możliwości rozwoju funkcji uzdrawiskowej w Krakowie. Zespół rekreacyjno-leczniczy Swoszowice" Kraków 1993

3. dr Jan Mikłasiński - materiały własne